

“Mani vārdi . . . nekad nebeidzas”

Elders Džefrijs R. Holands
no Divpadsmiit apustuļu kvoruma

Mēs aicinām visus uzzināt to, ko Dievs ir teicis kopš Bībeles laikiem un ko Viņš saka tagad.

Prezident Monson, vai es drīkstu kaut personiski īsumā pateikt?

Kā pirmais no brāļiem, kurš ir aicināts runāts pēc tava īpašā vēstījuma Baznīcai šorīt, es vēlos kaut ko pateikt par visiem brāļiem, kuri ir Augstākie pilnvarotie, un patiesībā par visu Baznīcu.

No daudzajām privilēģijām, kas mums bija šajā vēsturiskajā konferencē, ieskaitot piedalīšanos svinīgajā sanāksmē, kad mēs varējām piecelties un atbalstīt tevi par pravieti, gaišreģi un atklāsmju nesēju, es domāju, ka vissvarīgākā privilēģija, kas mums visiem bija, ir personīgi būt lieciniekiem šīs svētās, pravietiskās mantijas uzlikšanai uz jūsu pleciem, gandrīz it kā to darītu pašu eņģeļu rokas. Tie, kuri piedalījās vakar vakarā notikušajā vispārējās priesterības sanāksmē, un visi, kuri bija klāt šī rīta vispasaules pārraidē, ir bijuši aculiecinieki šim notikumam. Visu dalībnieku vārdā es paužu mūsu pateicību par šādu brīdi. Es saku, ka ar mīlestību pret prezidentu Monsonu un īpaši ar mīlestību pret mūsu Tēvu Debesīs mums ir bijusi brīnišķīga iespēja būt Viņa varenības aculieciniekiem (skat. 2. Pētera 1:16), kā to reiz teica apustulis Pēteris.

Vispārējā konferencē pagājušā gada oktobrī es teicu, ka ir divi galvenie iemesli, kāpēc Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca tiek kļūdaini apvainota, ka nav kristīga. Tajā reizē es runāju par vienu no šiem doktrinārajiem jautājumiem — par Svētajos Rakstos balstīto mūsu Dievības redzējumu. Šodien es vēlētos runāt par citu svarīgu doktrīnu, kas raksturo mūsu ticību, taču kas dažiem izraisa bažas, proti, par drosmīgo apgalvojumu, ka Dievs turpina runāt Savus vārdus un atklāt Savu patiesību, atklāsmes, kas pilnvaro papildināt Rakstu kanonu.

Daži kristieši, lielākoties tādēļ, ka patiesi mīl Bībeli, ir paziņojuši, ka nevar būt citu pilnvarotu Rakstu pēc Bībeles. Paziņojot, ka atklāsmju kanons ir slēgts, mūsu draugi no citām ticībām aizver durvis dievišķai izpaušmei, ko mēs Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā uzskatām par ļoti vērtīgu — Mormona Grāmatai, Mācībai un Derībām, Dārgajai Pērlei un pastāvīgai vadībai, ko saņem Dieva iesvaidīti pravieši un apustuļi. Pieņemot, ka tiem, kuri ieņem šādu pozīciju, nav ļaunu nolūku, tomēr mēs ar cieņu, taču apņēmīgi noraidām šādu Svētajos Rakstos nepamatotu patiesas kristietības raksturojumu.

Viens no argumentiem, kas bieži tiek lietots, lai aizstāvētu domu par noslēgto kanonu, ir Jaunajā Derībā, Jāņa atklāsmes grāmatā 22:18: “Es apliecinu katram, kas dzird šās grāmatas . . . vārdus: ja kas tiem ko pieliek, tam Dievs uzliks tās mocības, par kurām rakstīts šinī grāmatā.” Tomēr tagad starp gandrīz visiem Bībeles pētniekiem pastāv milzīga vienprātība, ka šis pants attiecas vienīgi uz Jāņa atklāsmes grāmatu, *nevis* uz visu Bībeli. Šie pētnieki atzīst, ka vairākas Jaunās Derības “grāmatas” tika gandrīz noteikti sarakstītas *pēc* tam, kad Patmosa salā tika saņemta Jāņa atklāsmes. Šajā kategorijā ietilpst vismaz Jūdas vēstule trīs Jāņa vēstules un, iespējams, viss Jāņa evaņģēlijs.¹ Iespējams, ka pat vairāk nekā šis.

Taču pastāv vēl vienkāršāka atbilde uz to, kāpēc šis pants pašreizējās Jaunās Derības pēdējā grāmatā nevar attiekties uz visu Bībeli. Tas ir tādēļ, ka visa Bībele, kādu mēs to zinām — tekstu apkopojums vienā sējumā — nepastāvēja tad, kad tika rakstīts šis pants. Gadsimtiem ilgi pēc tam, kad Jānis bija šo uzrakstījis, Jaunās Derības atsevišķās grāmatas bija apgrozībā pa vienai vai, iespējams, apvienojumā ar dažiem citiem tekstiem, taču gandrīz *nekad* kā pilnīgs sakopojums. No visiem krājumā esošajiem 5366 Jaunās Derības manuskriptiem tikai 35 satur visu Jauno Derību, kādu mēs to tagad pazīstam, un 34 no tiem tika apkopoti 1000 gadus pēc Kristus dzimšanas.²

Būtībā katrs pravietis Vecajā *un* Jaunajā Derībā ir pievienojis Rakstus tiem, ko bija saņēmuši priekšgājēji. Ja Mozus vārdi Vecajā Derībā būtu pietiekami, kā to kāds varētu kļūdaini domāt,³ tad kāpēc, piemēram, bija vajadzība pēc Jesajas pravietojumiem? Vai Jeremijas, kurš pēc tam? Nerunājot nemaz par Ecēhiēlu, Daniēlu, Joēlu, Amosu un pārējiem. Ja viena atklāsmes vienam pravietim vienā laika brīdī ir pietiekama *visiem* laikiem, kādēļ vajadzīgas tās daudzās pārējās? To izskaidro pats Jēhova, kas Viņš teica Mozum: “Mani darbi ir bez gala, . . . Mani vārdi . . . nekad nebeidzas.”⁴

Kāds protestantu pētnieks ir iedziļinājies kļūdainajā doktrīnā par noslēgto kanonu. Viņš raksta: “Uz kādiem bībeliskiem vai vēsturiskiem pamatiem Dieva iedvesma ir ierobežota rakstiskajos dokumentos, ko baznīca tagad dēvē par Bībeli? . . . Ja Gars iedvesmoja vienīgi pirmā gadsimta rakstiskos dokumentus, vai tas nenozīmē, ka tas pats Gars runā baznīcā šodien par nozīmīgiem jautājumiem?”⁵ Mēs pazemīgi uzdodam tos pašus jautājumus.

Turpinošā atklāsmes nepazemina un neapšaubā jau esošo atklāsmi. Vecā Derība nezaudē savu vērtību mūsu acīs, kad mēs esam iepazinuši Jauno Derību, un Jaunā Derība tikai gūst lielāku vērtību, kad mēs lasām Mormona Grāmatu, vēl vienu liecību par Jēzu Kristu. Ņemot vērā papildus Rakstus, ko pieņem Pēdējo Dienu Svētie, mēs varētu jautāt: vai tie agrīnie kristieši, kuriem gadiem ilgi bija pieeja vienīgi pirmatnējam Marka evaņģēlijam,

ko parasti uzskata par pirmo no Jaunās Derības pierakstītajiem evaņģēlijiem, vai viņi apvainojās, kad saņēma detalizētākus pierakstus, ko vēlāk uzrakstīja Matejs un Lūka, nemaz nerunājot par unikālajiem pantiem un atklāsmēm, ko vēlāk sniedza Jānis? Protams, viņi priecājās, ka vēl pārliecinošākas liecības par Kristus dievišķumu turpināja nākt. Un mēs tāpat priecājamies.

Lūdzu, nepārprotiet. Mēs mīlam un godājam Bībeli, kā elders M. Rasels Balards to tik skaidri mācīja tikai pirms gada.⁶ Bībele ir Dieva vārds. Tas vienmēr tiek uzskatīts par pirmo mūsu kanonā starp pamatdarbiem. Patiesi, tā bija dievišķi noteikta Jēkaba vēstules pirmās nodaļas piektā panta lasīšana, kas vadīja Džozefu Smitu uz viņa vīziju par Tēvu un Dēlu, kas bija pamats Jēzus Kristus evaņģēlija Atjaunošanai mūsdienās. Taču pat tad Džozefs zināja, ka Bībele viena nespēja atbildēt uz *visiem* jautājumiem par ticību, kas bija viņam un citiem, kas bija tādi kā viņš. Kā viņš to teica saviem vārdiem, mācītāji viņa apvidū strīdējās — dažkārt ar dusmām — par doktrīnām. “Priesteris strīdējās ar priesteri un ticībai pievērstais [strīdējās] ar ticībai pievērsto, . . . strīdos un uzskatu cīņās,” viņš teica. Vienīgais, kas šīm pretrunīgajām reliģijām bija kopējs, ironiskā kārtā bija ticība Bībelei, taču kā rakstīja Džozefs: “Reliģijas sludinātāji no dažādām sektām vienu un to pašu Svēto Rakstu fragmentu saprata tik dažādi, iznīcinot jebkādu palāvību, lai, noskaidrojot jautājumu, [attiecībā uz to, kura no baznīcām ir patiesa] grieztos pie Bībeles.”⁷ Skaidrs, ka Bībele, kas tik bieži aprakstīta tajā laikā kā kopējs pamats, nemaz tāda nebija — diemžēl tā bija cīņas lauks.

Tādējādi viens no lielajiem turpinošās atklāsmes caur dzīvajiem praviešiem mērķiem ir pasludināt pasaulei caur papildus lieciniekiem, ka Bībele ir patiesa. “Šīs tiek rakstīts,” teica senatnes pravietis, runājot par Mormona Grāmatu, “ar nolūku, lai jūs *tam* varētu ticēt,” runājot par Bībeli.⁸ Vienā no pirmajām atklāsmēm, ko saņēma Džozefs Smits, Tas Kungs teica: “Lūk, Es to [Mormona Grāmatu] nenesu, lai iznīcinātu to . . . [Bībeli], bet lai nostiprinātu to.”⁹

Nepieciešams vēl kaut ko uzsvērt. Tā kā ir skaidrs, ka kristieši pastāvēja jau ilgi, pirms bija Jaunā Derība vai pat Jēzus sacītā apkopojums, tādēļ nevar uzskatīt, ka Bībele ir tā, kas cilvēku padara par kristietiem. Cienījama Jaunās Derības pētnieka N. T. Raita vārdiem: “Augšāmcēlies Jēzus Mateja evaņģēlija beigās nesaka: “Visas pilnvaras debesīs un uz zemes ir dotas grāmatās, kuras jūs rakstīsiet,” bet: “Visas pilnvaras debesīs un uz zemes ir dotas Man.”¹⁰ Citiem vārdiem, Raksti paši norāda . . . uz faktu, ka galīgās un patiesās pilnvaras pieder pašam Dievam.”¹¹ Tādējādi Svētie Raksti *nav* galīgais zināšanu un pilnvaru avots Pēdējo Dienu Svētajiem. Tie ir sākotnējā avota izpaudumi. Galīgais zināšanu un pilnvaru avots Pēdējo Dienu Svētajiem ir dzīvais Dievs. Šīs dāvanas nāk no Dieva kā dzīva, spēcīga un dievišķa atklāsme.¹²

Šī doktrīna ir Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas pašā pamatā, un tas ir mūsu vēstījums pasaulei. Tas dramatisē vakar notikušās svinīgās sanāksmes nozīmīgumu, kurā mēs atbalstījām Tomasu S. Monsonu kā pravieti, gaišreģi un atklāsmju nesēju. Mēs ticam Dievam, kurš iesaistās mūsu dzīvē, kurš nav kluss vai promesošs, nedz arī tāds, kā Elija teica par Baala priesteru dievu, ka viņš ir “aizņemts darišanās, vai atrodas ceļā, varbūt viņš gul, un viņam būtu jāmostas!”¹³ Šajā Baznīcā pat mazie Sākumskolas bērni citē: “Mēs ticam visam, ko Dievs ir atklājis, visam, ko Viņš tagad atklāj, un mēs ticam, ka Viņš vēl atklās daudz ko lielu un svarīgu attiecībā uz Dieva Valstību.”¹⁴

Paziņojot par jauniem Rakstiem un turpinošu atklāsmi, mēs lūdzam, lai mēs nekad nekļūtu augstprātīgi vai nejūtīgi. Taču pēc svētās vīzijas tagad tā dēvētajā svētajā birzī, kad tika apstiprināti atbildēti uz jautājumu: “Vai Dievs pastāv?”, tas, uz ko Džozefs Smits un Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīca mūs mudina, ir nākamais jautājums, kas ir neizbēgams: “Vai Viņš runā?” Mēs sludinām labas ziņas, ka Viņš runā un ka Viņš ir runājis. Ar mīlestību un pieķeršanos, kas mums piemīt kā kristiešiem, mēs aicinām visus uzzināt to, ko Dievs ir teicis kopš Bībeles laikiem un ko Viņš saka tagad.

Savā ziņā Džozefs Smits un viņa pravietiskie pēcteči šajā Baznīcā atbild uz izaicinājumu, ko Ralfs Valdo Emersons deva studentiem Hārvardas teoloģijas skolas studentiem pirms 170 gadiem, kas apritēs šovasar. Šai labāko un gaišāko prātu protestantu grupai šis gudrais Konkordes vīrs lūdza, lai viņi mācītu, ka “Dievs ir, nevis bija; ka Viņš runā, nevis runāja.”¹⁵

Es liecinu, ka Debesis ir atvērtas. Es liecinu, ka Džozefs Smits bija un ir Dieva pravietis, ka Mormona Grāmata patiesi ir “vēl viena liecība par Jēzu Kristu.” Es liecinu, ka Tomass S. Monsons ir Dieva pravietis, mūsdienu apustulis ar Valstības atslēgām savās rokās, vīrs, kurš, kā es personīgi redzēju, ir saņēmis mantiju. Es liecinu, ka šādu pilnvarotu, pravietisku balsu un turpinošu kanonizētu atklāsmju klātbūtne ir bijusi kristietības vēstījuma centrā, kad vien uz zemes ir bijuši Kristus pilnvarotie kalpi. Es liecinu, ka šādi kalpi ir uz zemes atkal un tie ir atrodami Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā. No sirds kalpojot Jēzum no Nācaretes, patiesi, Dieva Dēlam, pasaules Glābējam, mēs aicinām visus pārbaudīt to, ko mēs no Viņa esam saņēmuši, pievienoties mums, dzert dziļi no ūdens, kas verd mūžīgajai dzīvei,¹⁶ šiem pastāvīgi plūstošajiem atgādinājumiem, ka Dievs dzīvo, ka Viņš mīl mūs un ka Viņš runā. Es paužu savu dziļāko *personīgo* pateicību, ka Viņa darbi nekad nebeidzas un Viņa “vārdi . . . nekad nebeidzas.” Es sniedzu liecību par šādu dievišķu, mīlošu uzmanību un tās pierakstiem svētajā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Stephen E. Robinson, *Are Mormons Christians?* (1991), 46. Jautājums par

kanonu ir apspriests 45–56. lpp.. Kanons ir definēts „kā autoritatīvu grāmatu saraksts, kad tiek pieņemti kā Svētie Raksti” ((Merriam Webster's Collegiate Dictionary, 11. izd. [2003], „canon”).

2. Skat. Bruce M. Metzger, *Manuscripts of the Greek Bible: An Introduction to Greek Paleography* (1981), 54–55; skat. arī *Are Mormons Christians?* 46

3. Skat. 5. Mozus 4:2, piemēram.

4. Mozus gr. 1:4.

5. Lee M. McDonald, *The Formation of the Christian Biblical Canon* (1995), 254, 255–56.

6. Skat. “The Miracle of the Holy Bible,” *Liahona*, 2007. g. maijs, 80–82.

7. Džozefs Smits — Vēsture 1:6, 12.

8. Mormona 7:9; slīpraksts pievienots.

9. M&D 10:52; skat. arī M&D 20:11.

10. N. T. Wright, *The Last Word: Beyond the Bible Wars to a New Understanding of the Authority of Scripture* (2005), xi.

11. Wright, *The Last Word*, 24.

12. Pilnu eseju par šo tēmu skat. Dalins H. Ouks, “Scripture Reading and Revelation,” *Ensign*, 1995. g. janv., 6–9.

13. 1. Ķēniņu 18:27.

14. Ticības apliecinājumi 1:9.

15. “An Address,” *The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson* (1929), 45.

16. Jāņa 4:14.